ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 11ης Δεκεμβρίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Α — Περιστατικά

1. Ο προσφεύγων στην υπόθεση επί της οποίας αναπτύσσω σήμερα τις προτάσεις μου διορίστηκε έκτακτος υπάλληλος στο Ελεγκτικό Συνέδριο, με σύμβαση που συνάφθηκε στις 12 Ιανουαρίου 1982. Τοποθετήθηκε — βάσει της συμβάσεως — σε θέση διοικητικού υπαλλήλου με το βαθμό Α 7/1. Η σύμβαση αυτή — κατόπιν παρατάσεών της — ίσχυσε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1983.

2. Το Δεκέμβριο του 1983, ο προσφεύγων μετέσχε σε ένα είδος διαγωνισμού (« screening »), βάσει του οποίου επρόκειτο να συναφθούν συμβάσεις για θέσεις Α 7/Α 6. Βάσει, όμως, εκθέσεως της εξεταστικής επιτροπής, ο προσφεύγων δεν κρίθηκε ικανός για το βαθμό Α 7/Α 6· γι' αυτό, του προτάθηκε διετής σύμβαση με το βαθμό Β 3/2.

3. Κατόπιν αυτού, στις 21 Δεκεμβρίου 1983, συνάφθηκε νέα σύμβαση που ίσχυσε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1985, σύμφωνα με την οποία ανατέθηκαν στον προσφεύγοντα καθήκοντα βοηθού (« assistant ») με το βαθμό Β 3/3. Στην πράξη, όμως, ο προσφεύγων τοποθετήθηκε — και τούτο δεν αμφισβητείται — σε θέση Α 7 και, σύμφωνα με τα όσα ο ίδιος εκθέτει, συνέχισε να εκτελεί τα ίδια καθήκοντα με εκείνα που του είχαν ανατεθεί βάσει της προηγούμενης σύμβασης.

4. Το Νοέμβριο του 1984, όταν ο προϊστάμενός του πιστοποίησε με έγγραφό του ότι, αφενός μεν, ο προσφεύγων προέβαινε σε έλεγχο των ιδίων πόρων της Κοινότητας και μετείχε σε επιτόπιους ελέγχους στην Επιτροπή στις Βρυξέλλες και σε υπηρεσίες των κρατών μελών, αφετέρου δε, ότι « στην πράξη κατείχε μόνιμη θέση Α 7 » (το τελευταίο βεβαιώνει, επίσης, μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε υπηρεσιακό του σημείωμα, της 13ης Νοεμβρίου 1984, προς τον πρόεδρο του εν λόγω οργάνου), ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση, βάσει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, στις 14 Ιανουαρίου 1985, προς τον πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Με την αίτησή του αυτή ζήτησε — επικαλούμενος το γεγονός ότι τοποθετήθηκε και απασχολούνταν πράγματι σε μόνιμη θέση Α 7 — τον αναδρομικό, από 1ης Ιανουαρίου 1984, υπολογισμό των αποδοχών του βάσει του βαθμού Α 7 και την αναδρομική καταβολή της διαφοράς, αυξημένης νομιμοτόκως. Επικαλέστηκε, σχετικώς, το άρθρο 10, παράγραφος 3, του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων, το οποίο ορίζει ότι:

« Η τοποθέτηση εκτάκτου υπαλλήλου σε θέση που αντιστοιχεί σε βαθμό ανώτερο από το βαθμό στον οποίο έχει προσληφθεί καθιστά αναγκαία τη σύναψη τροποποιητικής συμφωνίας της συμβάσεως προσλήψεως »,

καθώς και το άρθρο 15, παράγραφος 2, της εν λόγω ρυθμίσεως, το οποίο προβλέπει ότι, στην περίπτωση εκτάκτου υπαλλήλου τοποθετημένου σε θέση που αντιστοιχεί σε ανώτερο βαθμό, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, η κατάταξή του γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 46 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (δηλαδή σύμφωνα με τις διατάξεις περί προαγωγής).

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

5. Το αίτημά του αυτό δεν ικανοποιήθηκε. Με απόφαση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 7ης Φεβρουαρίου 1985 (στην οποία γίνεται λόγος για « διοικητική ένσταση » του προσφεύγοντος), η « διοικητική » αυτή « ένσταση » χαρακτηρίζεται, καταρχάς, ως απαράδεκτη (καθόσον η προθεσμία για την προβολή παρόμοιου αιτήματος παρήλθε ήδη από το Μάρτιο του 1984). Εξάλλου, η « διοικητική ένσταση » χαρακτηρίζεται, επίσης, ως αβάσιμη, για το λόγο ότι ο προσφεύγων δεν τοποθετήθηκε από 1ης Ιανουαρίου 1984 σε ανώτερο βαθμό, αλλά ότι — καίτοι κατείχε θέση αναφερόμενη στο οργανόγραμμα ως θέση Α 7 — του είχαν ανατεθεί αποκλειστικώς καθήκοντα αντιστοιχούντα στην κατηγορία που αναφέρεται στη σύμβαση προσλήψεώς του.

6. Κατά της αποφάσεως αυτής ο προσφεύγων στράφηκε, στις 16 Απριλίου 1985, με έγγραφο που υπέβαλε στον πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, το οποίο ο ίδιος χαρακτήρισε ως διοικητική ένσταση. Επικαλούμενος έγγραφο που είχε περιέλθει πρόσφατα σε γνώση του — συγκεκριμένα τον Ιανουάριο του 1985 — (πρόκειται για έγγραφο που φέρει τον τίτλο « Orientations concernant la gestion du personnel » — κατευθυντήριες αρχές για τη διαχείριση του προσωπικού) και στο οποίο εκτίθενται τα κριτήρια κατατάξεως του προσωπικού, ισχυρίστηκε ότι, βάσει αυτού, τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί ήταν καθήκοντα « ελεγκτή /διοικητικού υπαλλήλου » της σταδιοδρομίας Α 7/Α 6. Συνεπώς, αφότου τοποθετήθηκε στο βαθμό Β 3 ήταν αναγκαία η έκδοση αποφάσεως, σύμφωνα με τα άρθρα 10 και 15 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό και η από της ημερομηνίας αυτής κατάταξή του σύμφωνα με το άρθρο 46 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Αντιθέτως, δεν αληθεύει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο επικαλέστηκε το εκπρόθεσμο της αιτήσεως, αλλ' ότι μπορεί να καταλογιστεί στον προσφεύγοντα μακρόχρονη παράλειψη προς ενέργεια.

7. Στις 18 Ιουλίου 1985, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου εξέδωσε νέα απόφαση με την οποία ανακλήθηκε και αντικαταστάθηκε η απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1985. Με την απόφαση αυτή — όπως και με εκείνη της 7ης Φεβρουαρίου 1985 — αναγνωρίστηκε ότι ο προσφεύγων κατείχε αφότου είχε συναφθεί η σύμβαση μια « emploi budgétaire permanent de grade 7 » (μόνιμη θέση βαθμού 7 προβλεπόμενη από τον προϋπολογισμό). Στην απόφαση αναφέρεται επίσης ότι αποκλείεται η σύναψη τροποποιητικής συμφωνίας, περί κατατάξεως του προσφεύγοντος στο βαθμό Α 7/2, από 14ης Ιανουαρίου 1985. Αυτό ισχύει για το διάστημα μέχρι τις 31 Ιουλίου 1985· από 1ης Αυγούστου 1985 ο προσφεύγων κατέχει θέση κατηγορίας Β. Εξάλλου, η διοικητική ένσταση απορρίφθηκε, διότι είχε παρέλθει η προθεσμία υποβολής του αιτήματος εκ μέρους του προσφεύγοντος, δηλαδή η 31η Μαρτίου 1984.

8. Κατόπιν αυτών, ο προσφεύγων άσκησε, στις 8 Οκτωβρίου 1985, προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, με την οποία ζητεί:

— ακύρωση της αποφάσεως της ανώτατης για τους διορισμούς αρχής, καθόσον με αυτή προβάλλεται το εκπρόθεσμο της από 14 Ιανουαρίου 1985 αιτήσεως,

— να αναγνωριστεί ότι με την αίτηση αυτή διασφαλίστηκε η αξίωση του προσφεύγοντος για σύναψη τροποποιητικής συμφωνίας κατά την έννοια των διατάξεων που εφαρμόζονται στο λοιπό προσωπικό, αξίωση που αναγνώρισε, εξάλλου, το Ελεγκτικό Συνέδριο,

— να υποχρεωθεί, κατά συνέπεια, το Ελεγκτικό Συνέδριο να συμμορφωθεί με τις διατάξεις που εφαρμόζονται στο λοιπό προσωπικό,

— επικουρικώς, να αποφανθεί ότι συντρέχει υπηρεσιακό πταίσμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου και να το υποχρεώσει, κατά συνέπεια, να εξαλείψει το πταίσμα αυτό χορηγώντας αποζημίωση αντίστοιχη με την αναγνωρισμένη από το Ελεγκτικό Συνέδριο διαφορά αποδοχών, δηλαδή τη διαφορά μεταξύ των αποδοχών του βαθμού Β 3/3

και του βαθμού Α 7/2, για το διάστημα μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1984 και 14ης Ιανουαρίου 1985.

9. Επειδή το Ελεγκτικό Συνέδριο εξακολουθεί να υποστηρίζει την άποψη ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί πλέον να προβάλει το αίτημα συνάψεως νέας συμβάσεως, με αντικείμενο την κατάταξή του σε ανώτερο βαθμό, ζητεί, σύμφωνα με το άρθρο 91 του κανονισμού διαδικασίας, να αποφανθεί το Δικαστήριο πρώτα επί του παραδεκτού και να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

10. Το θέμα αυτό συζητήθηκε κατά την προφορική διαδικασία της 27ης Νοεμβρίου 1986.

Β — Προτάσεις

11. Η γνώμη μου στην παρούσα υπόθεση είναι η ακόλουθη.

12. *1)* Από τα υποβληθέντα αιτήματα προκύπτει ότι πρόκειται για την αναδρομική μεταβολή της νομικής καταστάσεως του προσφεύγοντος, ο οποίος υποστηρίζει ότι πρέπει να συναφθεί από 1ης Ιανουαρίου 1984 συμπληρωματική συμφωνία της συμβάσεως της 21ης Δεκεμβρίου 1983, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό· στην πραγματικότητα ζητεί την απαρχής ανάπλαση της συμβάσεως προσλήψεώς του, ανάλογα με τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί.

13. Σύμφωνα με το άρθρο 46 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό, όσον αφορά τις προσφυγές και την έννομη προστασία, έχουν εφαρμογή κατ' αναλογία οι διατάξεις του τίτλου VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (συνεπώς και τα άρθρα 90 και 91 που αφορούν τις προθεσμίες), είναι εύλογο το ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο διατύπωσε την άποψη ότι αίτημα τροποποιήσεως ή συμπληρώσεως της συμβάσεως προσλήψεως του προσφεύγοντος, από του χρόνου συνάψεως της τελευταίας, δεν μπορεί να προβληθεί σε χρόνο μεγαλύτερο του έτους. Σχετικώς ισχύει η τρίμηνη προθεσμία του άρθρου 90, εκτός αν υποβλήθηκε ειδική ένσταση ή αν μόλις υποβλήθηκε σχετικό αίτημα. Στην παρούσα περίπτωση, ο προσφεύγων θεωρεί ότι είναι δυνατή η σύναψη νέας συμβάσεως, διότι δεν πρόκειται για βασική τροποποίηση των υπηρεσιακών σχέσεων, αλλά για προσθήκη όρων. Υπέρ της απόψεως του καθού συνηγορεί η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία, σε περίπτωση που επιτρέπεται η έγκαιρη προσβολή βλαπτικής πράξεως, δεν είναι δυνατό, με μεταγενέστερη προβολή αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ουσιώδης τροποποίηση της προσβαλλομένης πράξεως, να αρχίσουν να τρέχουν νέες προθεσμίες (βλέπε αποφάσεις επί των υποθέσεων 127/84 [1], 191/84 [2], 231/84 [3] και 153/85 [4]).

14. Αντιθέτως, δεν μπορεί να υποστηριχτεί — όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων — ότι στην πραγματικότητα πρόκειται για προβολή αξιώσεως αναδρομικής πληρωμής, επί της οποίας το Δικαστήριο έχει πλήρη δικαιοδοσία να αποφανθεί και σχετικά με την οποία οι προθεσμίες δεν έχουν σημασία. Δεν μπορεί επίσης να προβληθεί το γεγονός ότι ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως δεν προβλέπει αποκλειστικές προθεσμίες για την προβολή αξιώσεων σχετικών με τις αποδοχές ή ότι, δεδομένου ότι το άρθρο 85 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προβλέπει διαρκές δικαίωμα αναζητήσεως των αχρεωστήτως καταβληθέντων, πρέπει, κατ' αναλογία, να μπορούν και οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό να προβάλλουν αξιώσεις αναδρομικής πληρωμής. Το συναγόμενο από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως σύστημα είναι, στο θέμα αυτό, σαφές και πρέπει να γίνει αποδεκτό — υπέρ της δικαιικής ειρήνης και της ασφάλειας του δικαίου: όταν πρόκειται για βλαπτική

1 — Απόφαση της 15ης Μαΐου 1985 στην υπόθεση 127/84, Esly κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1437.

2 — Απόφαση της 7ης Μαΐου 1986 στην υπόθεση 191/84, Barcella και λοιποί κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1541.

3 — Απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 1985 στην υπόθεση 231/84, Valentini κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3027.

4 — Απόφαση της 10ης Ιουλίου 1986 στην υπόθεση 153/85, Trenti κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2427.

πράξη της διοικήσεως και ζητείται η εξαρχής άρση ή τροποποίηση των εννόμων συνεπειών της, αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την εμπρόθεσμη προσβολή της και όχι οποτεδήποτε (παρέλκει να εξεταστεί τώρα αν, σε περίπτωση διαρκών ενοχικών σχέσεων, μπορεί οποτεδήποτε να ζητηθεί η για το *μέλλον* τροποποίησή τους, διότι στην παρούσα περίπτωση το Ελεγκτικό Συνέδριο ενήργησε πράγματι κατά τρόπο ανάλογο).

15. *2)* Με τη νομολογία έχει επίσης διευκρινιστεί ότι, όταν *συντρέχουν νέα περιστατικά*, μπορεί να προσβληθεί αναδρομικώς βλαπτικό μέτρο μόνον όταν, μετά την εμφάνιση των νέων κρίσιμων περιστατικών, υποβλήθηκε εμπροθέσμως αίτημα, κατά το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (βλέπε αποφάσεις στις υποθέσεις 191/84, 231/84 και 153/85). Τέτοιες υποθέσεις ανέκυψαν σχετικά με αμφισβητήσεις κατατάξεως υπαλλήλων. Η σε βάθος εξέτασή τους επιτράπηκε — παρά την παρέλευση των σχετικών προθεσμιών — υπό τον όρο ότι μεταγενέστερα δημοσιεύτηκε απόφαση στηριζόμενη στα κριτήρια κατατάξεως ή έγινε προσδιορισμός καθηκόντων. Παραπέμπω σχετικά στις αποφάσεις επί των υποθέσεων 28/64 [5], 9/81 [6], 190/82 [7] και 231/84.

16. Ο προσφεύγων όμως υποστηρίζει κυρίως ότι αυτό συνέβη και στην περίπτωσή του. Επικαλείται σχετικά τη βεβαίωση προϊσταμένου του, του Νοεμβρίου 1984, το υπηρεσιακό σημείωμα μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 13ης Νοεμβρίου 1984 (που βεβαιώνει ότι ο προσφεύγων τοποθετήθηκε σε μόνιμη θέση Α 7) και έγγραφο της επιτροπής προσωπικού, που του διαβιβάστηκε τον Ιανουάριο του 1985, με τίτλο « Orientations concernant la gestion du personnel » (το οποίο, στο σημείο Β ΙΙ, τρίτη περίπτωση, περιλαμβάνει ορισμό από τον οποίο συνάγεται ότι ο προσφεύγων ασκούσε καθήκοντα Α 7). Εξάλλου, ο προσφεύγων επικαλείται το γεγονός ότι η απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1985, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά του, ανακλήθηκε και αντικαταστάθηκε με την απόφαση της 18ης Ιουλίου 1985, με την οποία αναγνωρίστηκε το βάσιμο του αιτήματός του.

17. Δεν χωρεί, εξάλλου, καμιά αμφιβολία — αν ληφθούν υπόψη οι προαναφερθείσες περιστάσεις ή τα εξ αυτών προκύπτοντα νέα περιστατικά υπό την έννοια της νομολογίας — ότι η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου ασκήθηκε εμπροθέσμως.

18. Πρέπει επίσης να θεωρηθεί ότι δεν πρόκειται μόνο για νομική τροποποίηση που θα ισχύσει στο μέλλον, αλλά για τη μεταβολή της αρχικής κατατάξεως. Νομίζω ότι αυτό διευκρινίζεται σαφώς στην απόφαση της υποθέσεως 231/84.

19. Το κρίσιμο ζήτημα είναι, συνεπώς, το αν στην περίπτωση του προσφεύγοντος συντρέχουν πράγματι νέα περιστατικά, που καθιστούσαν δυνατή την επανεξέταση, τον Ιανουάριο του 1985, του ζητήματος της ορθής κατατάξεως του προφεύγοντος.

20. α) Νομίζω ότι η απάντηση πρέπει να είναι αρνητική, καθόσον αφορά την επί της *διοικητικής ενστάσεως απόφαση της 18ης Ιουλίου 1985*. Απ' αυτή, ωστόσο, μπορεί να συναχθεί ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο αναγνώρισε ότι ο προσφεύγων ασκούσε καθήκοντα Α 7 και μάλιστα ευθύς εξαρχής, διότι ουδέποτε αναφέρθηκε μεταβολή των καθηκόντων αυτών. Προς τούτο, είναι εντελώς ακατανόητη η αμφισβήτηση του γεγονότος αυτού από τον εκπρόσωπο του Ελεγκτικού Συνεδρίου κατά την προφορική διαδικασία. Προφανώς, όμως, η

5 — Απόφαση της 7ης Απριλίου 1965 στην υπόθεση 28/64, Müller κατά Συμβουλίου ΕΟΚ και Συμβουλίου ΕΚΑΕ, Slg. 1965, σ. 323.

6 — Απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982 στην υπόθεση 9/81, Calvin E. Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1982, σ. 3301.

7 — Απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983 στην υπόθεση 190/82, Blomefield κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3981.

απόφαση αυτή δεν υπήρξε ο παράγων που προκάλεσε την προβολή του αιτήματος του προσφεύγοντος· πρόκειται μάλλον για αντίδραση στο αίτημα του προσφεύγοντος και, συνεπώς, δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ως νέο περιστατικό που να δικαιολογεί το αίτημα του προσφεύγοντος.

21. β) Αμφίβολο είναι, σύμφωνα με τα όσα ανέφερε το Ελεγκτικό Συνέδριο κατά την προφορική διαδικασία, αν το έγγραφο με τον τίτλο « Orientations concernant la gestion du personnel » μπορεί να θεωρηθεί ως « νέο περιστατικό ». Βεβαίως, κατά τον προσφεύγοντα, φαίνεται ότι το έγγραφο αυτό χρησιμοποιήθηκε για την απόφαση της 18ης Ιουλίου 1985 (από την άποψη ότι αναγνωρίστηκε ότι ασκεί καθήκοντα « ελεγκτή » του βαθμού Α 7, διότι ο προσφεύγων « participe à l' enquête et à la rédaction du rapport de contrôle... » — μετέχει στην έρευνα και στη σύνταξη της εκθέσεως ελέγχου...), όπως επίσης έχει σημασία ότι κατά την προφορική διαδικασία το Ελεγκτικό Συνέδριο δέχτηκε ότι το έγγραφο αυτό μπορεί να προκαλέσει παρεξηγήσεις στο προσωπικό ως προς την κατάταξή του. Σημαντικό είναι όμως ότι, όπως ρητώς βεβαιώθηκε, το έγγραφο αυτό περιέχει ιδέες του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ουδέποτε το υιοθέτησε. Συνεπώς, ουδέποτε ανέδωσε έννομες συνέπειες ούτε διαμορφώθηκε πρακτική βάσει αυτού. Επομένως, οι αποφάσεις περί των γενικών κριτηρίων κατατάξεως δύσκολα μπορούν να εξομοιωθούν με τα αντίστοιχα κριτήρια που σε άλλες υποθέσεις διαδραμάτισαν κάποιο ρόλο και κρίθηκαν ως κρίσιμο νέο πραγματικό στοιχείο.

22. γ) Αντιθέτως, θεωρώ ορθή την άποψη του προσφεύγοντος για τα δύο *έγγραφα του Νοεμβρίου 1984.*

23. Βεβαίως πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων — ο οποίος εκθέτει ότι εξακολουθεί να ασκεί τα ίδια καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί και βάσει της πρώτης συμβάσεως — είχε εξαρχής την *εντύπωση* ότι κατετάγη σε πολύ μικρό βαθμό. Με το δικόγραφο της προσφυγής του αναφέρει ότι είχε το αίσθημα ότι η κατάταξή του δεν ήταν ορθή. Επίσης, είναι αληθές ότι στα εν λόγω έγγραφα δεν αναφέρεται ρητώς ότι ο προσφεύγων ασκούσε *καθήκοντα* Α 7. Πρέπει βέβαια να παρατηρηθεί σχετικά ότι δεν είναι αυτονόητο να κινηθεί μια τυπική διαδικασία λόγω μιας υποκειμενικής εντυπώσεως, η οποία μπορεί να είναι και ανακριβής. Είναι δυνατό — λόγω των ακριβώς καθορισμένων καθηκόντων — η κατάταξη βάσει της *πρώτης* συμβάσεως να μην ήταν ορθή.

24. Θα ήταν καλύτερο να αναμείνουμε μέχρι την υποβολή σαφών εγγράφων που να στηρίζουν την αξίωση. Όμως, ως τέτοια έγγραφα θα μπορούσαν απολύτως να θεωρηθούν τα προαναφερθέντα δύο έγγραφα, καθόσον στο ένα από αυτά προσδιορίζονται και τα καθήκοντα του προσφεύγοντος (« διενεργούσε έλεγχο για τους ιδίους πόρους της Κοινότητας », συμμετείχε σε επιτόπιους ελέγχους στην Επιτροπή) και, εξάλλου, το σαφώς αναφερόμενο γεγονός ότι ο προσφεύγων κατείχε θέση Α 7 αποτελεί σημαντική ένδειξη ότι ασκούσε, επίσης, τα αντίστοιχα καθήκοντα (όπως αναγνωρίστηκε αργότερα ρητώς με την απόφαση της 18ης Ιουλίου 1985).

25. Αν όμως τα έγγραφα του 1984 θεωρηθούν ως νέα περιστατικά, τότε διαπιστώνεται ότι ο προσφεύγων ενήργησε εμπρόθεσμα υποβάλλοντας την αίτηση της 14ης Ιανουαρίου 1985. Είναι επίσης βεβαιωμένο ότι, μετά την απόρριψη της αιτήσεώς του, υπέβαλε εμπροθέσμως διοικητική ένσταση και ότι, μετά την έκδοση μερικώς αρνητικής αποφάσεως, προσέφυγε εμπροθέσμως στο Δικαστήριο.

26. *3)* Αυτό σημαίνει ότι είναι αβάσιμη η ένσταση απαραδέκτου του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ότι η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή.

Γ — Συμπέρασμα

27. Κατά συνέπεια, προτείνω να απορριφθεί το αίτημα που υπέβαλε το Ελεγκτικό Συνέδριο βάσει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας και να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή του Pressler-Hoeft. Δεδομένου ότι η διαδικασία δεν περατώθηκε, αλλά θα συνεχιστεί με την εξέταση του βασίμου της προσφυγής, παρέλκει επί του παρόντος να αποφασίσει το Δικαστήριο για τα δικαστικά έξοδα.